

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код КОД ЄДР 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«16» серпня 2024 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділу 4 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України капітан юстиції Зубко Дмитро Ігорович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 2202300000001134 від 30.10.2024 встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до положень статей 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Чубенку Олександровичу Володимировичу,
04 грудня 1953 року народження,
уродженцю с. Степанівка Перша,
Мелітопольського району, Запорізької
області, громадянину України,
зареєстрованому та проживаючому
за адресою: вул. Берегова, буд. 7,
с. Степанівка Перша, Приазовського
району, Запорізької області,

про те, що він підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень окупаційній адміністрації держави агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні яких підозрюється Чубенко О.В.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз

Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація (далі – російська федерація або рф), передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом

російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Херсонської та Запорізької областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності,

обороздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Луганської області, частин Донецької, Запорізької та Херсонської областей та масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі і шляхом вторгнення підрозділів збройних сил (далі – зс) рф на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав у зв'язку із чим були достовірно відомі Чубенку О.В.

Постановою ради федерації федеральних зборів рф «Про використання збройних сил російської федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів безпеки життя громадян рф, особового складу військового контингенту зсрф, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту рф на використання зсрф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» – «республікою крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року №296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України №3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року №891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «верховної ради ар крим» прийняли постанову №1745-6/14 «про незалежність криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «республіка крим», а також постанову №1748-6/14 «про правонаступництво республіки крим», за якою вищим органом влади «республіки крим» є «державна рада республіки крим».

18 березня 2014 року «державна рада республіки крим» підписала «договір» між рф та «республікою крим» про прийняття до рф «республіки крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду рф визнаний таким, що відповідає конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю

голосів держдума рф, а 21 березня 2014 року - рада федерації федеральних зборів рф, відтак цей «договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий закон рф №6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «республіку крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «республіка крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «договору» (ст. 1 закону рф №6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «державна рада республіки крим» прийняла «конституцію республіки крим» як суб'єкта рф.

На далі, продовжуючи підривному діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі – Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів зсрф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку рф на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку рф внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України російської федерації та світовою спільнотою, 21

лютого 2022 року російською федерацією визнано «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання зс рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зсрф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами зс та інших військових формувань рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У зв'язку з військовою агресією рф проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України від 24.02.2022 № 2102-ІХ (з урахуванням змін, внесених Указами Президента України), на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, в Україні введено воєнний стан з 05 год 30 хв 24.02.2022, який триває до цього часу.

Факт повномасштабного збройного вторгнення не приховувався владою рф, а також установлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема Резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії російської федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти рф та ін.)».

23.04.2022 набрав чинності Закон України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та особливості застосування запобіжних заходів за вчинення злочинів проти основ національної та громадської безпеки» № 2198-ІХ від 14.04.2022, яким Розділ І Особливої частини Кримінального кодексу України доповнено статтею 111-2 «Пособництво державі-агресору», якою встановлено кримінальну відповідальність за умисні дії, спрямовані на допомогу державі-агресору (пособництво), збройним формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, іноземцем чи особою без громадянства, за винятком громадян держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації чи підтримки рішень та/або дій держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора; добровільного збору, підготовки та/або передачі матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресора.

За викладених вище обставин, Чубенко О.В., усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з

геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку російської федерації підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди Україні, діючи умисно, не зважаючи на встановлену Законом України №2198-IX від 14.04.2022 кримінальну відповідальність за свої дії, про яку йому було відомо, свідомо став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки України – допомоги окупаційній адміністрації держави агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень окупаційної адміністрації держави агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації держави-агресора.

Так, слідством встановлено, що громадянин України Чубенко Олександр Володимирович, 04.12.1953 р.н., з 22.10.2019 являється засновником, власником 60% статутного капіталу та являється директором товариства з обмеженою відповідальністю «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» (код ЄДР 43302090, Запорізька область, Приазовський район, с. Степанівка Перша, вул. Шевченка, буд. 28 Б), громадянка України Чубенко Тетяна Василівна, з 22.10.2019 являється засновником, власником 40% статутного капіталу ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ».

ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» (код ЄДР 43302090) провадить власну господарську діяльність за наступними КВЕД:

- 35.11 Виробництво електроенергії (основний);
- 41.10 організація будівництва будівель;
- 42.22 Будівництво споруд електропостачання та телекомунікацій;
- 35.14 Торгівля електроенергією;
- 35.13 Розподілення електроенергії;
- 35.12 Передача електроенергії.

Таким чином, ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» (код ЄДР 43302090) здійснювала виробництво електроенергії за допомогою сонячної електростанції.

Чубенко О.В., як співзасновник та директор вирішує всі питання діяльності Товариства.

На виконання своїх злочинних планів та домовленостей з представниками окупаційної адміністрації держави агресора Чубенко О.В. підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, неодноразово приймав участь у пропагандистських заходах та публічно виступав на пропагандистському каналі ЗА TV, тим самим висловлюючи підтримку рішень та дій окупаційної адміністрації держави агресора.

У невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, перебуваючи на тимчасово окупованій території України, реалізуючи раніше розроблений злочинний план Чубенко О.В. записав інтерв'ю, яке міститься у вільному доступі в мережі інтернет з назвою: «Россия активно поддерживает аграриев Запорожской области».

Так, керівник підприємства «ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» Чубенко О.В., в інтерв'ю ЗА TV, умисно, розуміючи наслідки своїх висловлювань на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора, маючи на меті завдання шкоди Україні шляхом підтримку дій та рішень псевдо-органів влади Запорізької області рф, надав інтерв'ю та публічно виступив із наступним змістом: «Что такое хозяйство!? Хозяйство – это, прежде всего, люди. У нас где-то процентов 95 всех людей остались все на месте, 95 процентов. А чего багать куда-то, а чего куда-то бегать!? Что искать, кто там, кто нас ждет там где-то!? Министерство сельского хозяйства Запорожской области, я считаю, что оно серьезно фермерам помогает, очень серьезно помогает. Все-таки кто сдавал зерно – и надбавка, дотация на зерно, дотация на посевы идет. Я считаю, что любой вопрос, вот, по переобращении нашего министерства – всегда очень ответственно они всегда помогают».

За таких обставин, Чубенка О.В., вчиняв умисні дії направлені на допомогу (пособництво) окупаційній адміністрації держави-агресора шляхом підтримки рішень окупаційних адміністрації держави-агресора.

Водночас, на початку повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України, сонячна електростанція ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ», була приєднана до мереж ПАТ «Запоріжжяобенерго», що підтверджується договором про нестандартне приєднання до електричних мереж системи розподілу від 21.08.2020 № 2010-0856.

Згідно з технічними умовами нестандартного приєднання до мереж ПАТ «Запоріжжяобенерго», електроустановки сонячної станції типу «А» ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ», функціональним призначенням яких є альтернативна генерація.

Відповідно до заяви директора ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» Чубенка О.В. до Голови Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг від 15.03.2021 щодо встановлення «зеленого» тарифу суб'єкту господарювання та додатків до неї встановлено, що ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» виконало реконструкцію автономної сонячної електростанції шляхом зменшення встановленої потужності з 960 кВт до 660 кВт, приєднало її до мереж основного споживача, яка виробляла та здійснювала продаж виробленої електричної енергії в ринок електричної енергії України за зеленим тарифом потужністю 0,66 МВт.

Таким чином, технологічні можливості автономної сонячної електростанції, яка належить Чубенку О.В., виключали можливість накопичення виробленої електроенергії, надаючи виключну можливість її передачі в електромережу оператора системи розподілу - ПАТ «Запоріжжяобенерго».

З урахуванням викладеного, на момент початку окупації частини території Запорізької області російськими військами автономна сонячна електростанція ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» функціонувала та була під'єднана до мереж ПАТ «Запоріжжяобенерго».

Після окупації частини Запорізької області російськими окупаційними військами у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, у Чубенка О.В., який був обізнаний про ведення агресивної війни росії проти

України, переслідуючи власні корисні цілі, маючи під власним фактичним контролем ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» (код ЄДР 43302090), виник умисел, на вчинення умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень окупаційній адміністрації держави-агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів останнім.

Так, у не встановлений досудовим розслідуванням точний час, але після 01.03.2022 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території Запорізької області Чубенко О.В. розробив та реалізував злочинний план, який полягав у виробництві електроенергії за допомогою потужностей автономної сонячної електростанції ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ», які після окупації частини Запорізької області російськими військами не постраждали та перебували у справному стані.

У подальшому, з метою реалізації розробленого злочинного плану Чубенко О.В., у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, перебуваючи на тимчасово окупованій території налагодив зв'язки з представниками окупаційної адміністрації держави агресора.

Так, Чубенко О.В. бажаючи завдання шкоди Україні, в тому числі в енергетичній сфері, при невстановлених слідством обставинах домовився з представниками окупаційної адміністрації держави агресора про підтримку рішень держави агресора та передачу матеріальних ресурсів, а саме електроенергії, згенерованої на автономній сонячній електростанції окупаційній адміністрації держави-агресора.

При цьому, Чубенко О.В. розумів, що реалізація вказаного злочинного механізму призведе до заподіяння шкоди Україні, але бажав настання таких наслідків через свої проросійські погляди та переконання.

З метою подальшої реалізації свого злочинного умислу та легалізації своєї діяльності в правовому полі окупаційної влади та держави-агресора Чубенко О.В. 24.11.2022 отримав паспорт громадянина росії, а також, 24.11.2022 року, перебуваючи у м. Мелітополь, Запорізької області здійснив перереєстрацію суб'єкта господарської діяльності ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» в так званому органі окупаційної влади Исполнительном комитете Мелитопольського городского сонета Запорожской области на Общество с ограниченной ответственностью «АГРОТИС ЭНЕРГИЯ» (код 122900000875), вказавши себе як єдиного власника та директора.

Одразу після налагодження відносин з представниками окупаційної адміністрації держави-агресора Чубенко О.В. розпочав приводити в дію свій злочинний умисел на вчинення умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень держави агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації держави-агресора.

Так, відповідно до указу главы военно-гражданской администрации Запорожской области від 06.07.2022 було створено та зареєстровано за російським законодавством псевдо-обленерго: «Государственное унитарное предприятие Запорожской области «Таврия-Энерго» (ГРН 1229000019467), яке включає в себе об'єкти електрогенерації, теплові, вітрові та сонячні

станції, магістральні електромережі, а також регіональні та розподільчі мережі на основі матеріально-технічної бази ПАТ «Запоріжжяобенерго» та ПрАТ «НЕК «Укренерго».

Починаючи з 01.10.2023 з ГУП «Таврия-Енерго», відповідно до «распоряжения правительства российской федерации» від 16.08.2023 № 2204-р та «постановления министерства по тарифам и ценовому регулированию военно-гражданской администрации Запорожской области» від 21.08.2023 № 75, відокремлено електропостачальну компанію на окупованій російськими військами території Запорізької області – ООО «Энергосбыт Запорожье» (ГРН 1237700477992).

Згідно із заздалегідь визначеним планом Чубенко О.В. здійснював загальне керівництво усіма етапами протиправної діяльності, а саме: проводив комунікації з представниками окупаційної адміністрації держави-агресора, а також залучення до окремих етапів протиправної діяльності осіб, не обізнаних із протиправністю його дій, підшукував фінансові ресурси для організації виробництва та постачання електроенергії, а також здійснював безпосередній контроль за діями підлеглих йому виконавців.

Надалі, у невстановлений досудовим розслідуванням час, однак не раніше 01 липня 2022 року Чубенко О.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території Запорізької області забезпечив підключення автономної сонячної електростанції ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» до електромереж окупаційної адміністрації держави-агресора, які було створені останніми на основі електромереж ПАТ «Запоріжжяобенерго», захоплених російськими військами під час повномасштабного вторгнення росії на територію України.

В ході досудового розслідування встановлено, що з 01.07.2022 енергетична система Запорізької області працює несинхронно з енергосистемою України. Тобто, сонячні електростанції ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» генерували електричну енергію на потреби окупаційної адміністрації держави-агресора.

Крім того, під час досудового розслідування встановлено дані комерційного обліку щодо відпуску електричної енергії через постачальника послуг комерційного обліку ТОВ «НІК» (код ЄДР 31305795), яке передавало дані щодо обсягів згенерованої електроенергії ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ», у період з лютого 2022 року по травень 2023 року.

Так, за період з початку несинхронної роботи ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» з 01.07.2022 по 16.05.2023 вказане товариство через постачальника послуг комерційного обліку ТОВ «НІК» передало наступні показники – 281 916 кВт. год., що свідчить про функціонування автономної сонячної електростанції, вироблення електроенергії та її подальшу передачу до енергосистеми окупаційної адміністрації держави агресора.

У той же час, встановлено, що ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» за період з початку несинхронної роботи (з 01.07.2022 по квітень 2023) на підставі вищевказаних даних отримано кошти від державного підприємства, а саме: нараховано 958 383, 62 грн. (сплачено 605 393,03 грн.), що є ринковою вартістю вказаного матеріального ресурсу – електричної енергії, переданого в мережу створеного за законодавством рф псевдо-обленерго: «Государственного унитарного предприятия Запорожской области «Таврия-

Енерго», що функціонує у межах тимчасово окупованої території Запорізької області, підконтрольне Російській Федерації, та узурпувало виконання функцій з передачі та розподілу електричної енергії споживачам.

Таким чином, Чубенко О.В. вчинив умисні дії, направлені на допомогу окупаційній адміністрації держави агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень окупаційної адміністрації держави агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів, а саме електроенергії окупаційній адміністрації держави-агресора.

Передача Чубенком О.В. згенерованої на потужностях сонячної електростанції ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ» направлена на завдання шкоди енергетичній безпеці та як наслідок незалежності України.

З огляду на викладене, Чубенко О.В. реалізував свій злочинний умисел, направлений на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень держави агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації держави-агресора, а саме електроенергії, виробленої на автономній сонячній електростанції ТОВ «АГРОТІС ЕНЕРГІЯ».

Таким чином, громадянин України Чубенко Олександр Володимирович, 04 грудня 1953 року народження, підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора (пособництво), з метою завдання шкоди Україні шляхом: підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора, а також підготовки та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС 1 відділу
4 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції

Дмитро ЗУБКО

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Прокурор у кримінальному провадженні:
прокурор першого відділу управління організації
і процесуального керівництва досудовим розслідуванням
та підтримання публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки Департаменту нагляду
за додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Роман ТОМЧАЙ

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року

Захисник: _____

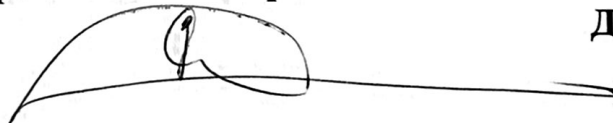
Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 1 відділу

4 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

капітан юстиції

Дмитро ЗУБКО